

ζ) 'Η δυνατεῖς συμπάθειες καὶ ἀντιπάθειες, συνοδευμένες ἀπὸ τάσι πρὸς δράσι, εἰναι σημεῖα μιᾶς ζωῆς ποῦ ἀνεβαίνει, ἐνῶ ἡ ἔλλειψις τέτοιων συναισθηματικῶν τάσεων, μαζὶ μὲ τὴν τάσι πρὸς τὴν ἀδράνεια καὶ τὴ «λιγώτερη προσπάθεια» εἰναι σημεῖα μιᾶς ζωῆς ποῦ ὑποχωρεῖ νικημένη στὸν ἄγῶνα τῆς ζωῆς.

η) 'Η χαρὰ τέλος συνοδεύει τὴν ζωὴν στὴν κίνησι τῆς πρὸς τὴν ἀνάθασι· ἡ λύπη, ἀπεναντίας, ἡ μελαγχολία, εἰναι ἐνδεικτικὲς μιᾶς ζωῆς ποῦ βλέπεται τὴ λαστιχένια σκάλα τῆς ἔξελιξης τῆς νὰ μικραίνει.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΠΑΛΗ

«La vie a une définition guerrière et conquérante».

FELIX LE DANTEC.

'Η δυσκολία δλη δὲν εἶναι στὸ νὰ νικᾶ κανεὶς μόνο καὶ νὰ κατακτᾶ, ἀλλὰ στὸ νὰ διατηρεῖ τὴ νίκη του, συγκρατόντας τὰ κατακτημένα. Τὸ δύσκολο εἶναι νὰ μὴ παύσει νὰ νικᾶ, ἀφοῦ πιὰ νικήσει γιατὶ δὲν νικᾶται ποτέ, μόνο παύει ἀπὸ τοῦ νὰ νικᾶ.

Ζωή! σύ, ποῦ θάπορε.. γὰ στεφανώνεις μιὰ γιὰ πάντα τὸν νικητή σου, τὶ κορύβεις μέσα σὲ κάθε στεφάνι ποῦ τοῦ προσφέρεις; 'Αγκάθια, ἀπ' τὰ ὅποια ματώνει τὸ μέτωπο τοῦ τολμητία, κάθε φορὰ ποῦ θὰ φιλοδοξήσει νὰ τὸ φορέσει.

'Εννοω σήμερα πῶς δὲν ὑπάρχει στὴν ζωή, νικητής ἀλλος ἀπὸ τὸν παλαιστὴ ποῦ ἔξακολουθεῖ παλαίοντας — πιῦ δὲν ἀποκοιμᾶται ὕστερα ἀπὸ τὸν θρίαμβο του.

Νὰ μένει κανεὶς νικητής, σημαίνει νὰ μὴ παύσει ἀπὸ τοῦ νὰ παλαίει.

Γιὰ τοὺς ἥρωες τῆς ζωῆς δὲν ὑπάρχουν κλίναι γιὰ νὰ ξεκουράσουν τὰ ταλαιπωρημένα μέλη τους, δὲν ὑπάρχουν νίκαι ἀλλὰ ἔνας διαρκῆς ἄγων.

Στὸ ὡραῖο δράμα τῆς ζωῆς περιττείουν τὰ ἐπινίκια, γιατὶ δπου τελειώνει ἔνας ἄγῶν ἀρχίζει ἡ παρακμὴ ὁ θάνατος, ἢ ἔνας καινούριος ἄγων.

Τὸ φοβερὸ ἀκριβῶς τῆς πάλης τῆς ζωῆς εἶναι ποῦ δὲν

τελειώνει ποτέ. Μήτε μαγάλης διάρκειας ἀνακωχή, μήτε
θρίαμβος ἀπόλυτος.

Μέσα σὲ κάθε νικητή, ύπάρχει καὶ ἔνας ἡττημένος.

Είσαι ὅμως ζωὴ, ὥραια, μὲ τὸ δίλημμα αὐτό, τῆς νί-
κης, ἢ τοῦ θανάτου, τοῦ διαρκῶς, σὰ μαγικὸ δίσκο πάνω
στὸν ὅποιον εἶνας γραμμένες ἡ δυὸ λέξεις, στρέφεις στὰ
μάτια μας.

Μ' ἀρέσει ν' ἀτενίζω τὸ δρεπάνι τοῦ θανάτου, γνο-
μένο μὲ τὴ γιγάντιά του σκιὰ πάνω στὰ ζωντανά, μὰ καὶ
τὸ λεπτὸ ξιφίδιο, μὲ τὴ λαβὴ τὴν τόσο τεχνικὰ γλυμένη,
ποῦ διασπαδίζεται μὲ τὸ πελώριο δρεπάνι ἀμυνόμενο τῆς
ζωῆς.

Μὲ τὶ μάγια μᾶς πλάνεσες, μὲ τὶ κρασιὰ μᾶς μέθυσες,
μὲ τὶ φίλτρα μᾶς πότισες, ζωὴ, γιὰ νὰ σ' ἐπιθυμοῦμε τόσο
μὲ μιὰ τέτοια θέρμη, ἔστω κι' ἂν πρόκειται νὰ ἔξαγορά-
σουμε τὴν ἐκπλήρωσι κάθε καινούριου πόθου μας μὲ τὸ
αἷμα μας!

Καὶ τὶ ἐπλήρωσες!

Ἐπιτυγχάνει κανεὶς ποτὲ τὸν σκοπὸ ποῦ ἔκυνήγας;

Γι' ἄλλους ἀγῶνες βγήκαμε, καὶ ἄλλους, στὸ τέλος,
ἐπαλαίσαμε.

Πόσους πικροὺς φλοιοὺς χρειάσθη νὰ σπάσομε μὲ τὰ
σκληρὰ δόντια μας, γιὰ νὰ φθάσομε στὸ περιλάλητο κάρυο.

Ομηρικὴ κάποια αὐγή, ἔκεινήσαμε γιὰ νὰ συλλέξομε
χωματιστὲς πεταλοῦντες τῶν κάμπων τὸ μεσημέρι ὁ ἥλιος
μᾶς περιέλουσε μὲ τὲς θερμές ἀκτῖνες του ἐνῶ ἐπλανόμεθα
μέσα σὲ μιὰ ἔρημο τὸ βράδυ μᾶς βοῆκε ἀγορίους καὶ σιω-
πηλοὺς νὰ σκοτώνομε ἀγρίμα μέσα σὲ σκοτεινὰ φαράγγια.

Ο πιὸ συκῆθης μας ἀγών, εἶναι ἀγὼν ἐναντίον ἔχ-
θρων ἀօρατῶν, ἔχθρων ποῦ δὲν βλέπομε.

Πόσοι ἀγῶνες μᾶς ἀναμένοντις ἀκόμη, πόσοι καὶ πόσοι
κίνδυνοι μᾶς ἀπειλοῦν.

Ἐδμαιη στὴν τύχῃ ὅμως, ἡ ζωὴ ἀνοίγει τὸ δρόμο τῆς
μὴ σταματόντας ποτέ, παρ' ἀπλῶς γιὰ ν' ἀνασάνει.

Πρέπει δὲ νὰ προβλέπει κανεὶς, πῶς κάποτε στὸ τρέ-
ξιμό του, θὰ τοῦ χρειασθεῖ νὰ πηδήσει σὰ ζαρκάδι ἀπὸ
βράχια σὲ βράχια, ἢ νὰ φωλιάσει σὲν ἀετὸς πάνω σὲ ὑψη-
λὲς κορυφές.

Καὶ ν' ἀνεβεῖ κανεὶς δὲν εἶναι τὸ πιὸ δύσκολο, ἄλλα
νὰ κρατηθεῖ ἐκεῖ ψηλὰ ποῦ ἡ τόλμη τὸν ἀνέβασε.

Ο ἀγέρας τῶν κορυφῶν σκοτώνει.